

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 8.

Tiende Session.

6te Møde.

Onsdagen den 7de October.

(Fortsat.)

Justitsministeren (fortsat): En Sygdom erklæres ikke for epidemisk paa Grund af et enkelt Tilfælde; fordi der f. Ex. forekommer et enkelt Typhustilfælde, derfor er en Epidemi ikke tilstede. Det er gjentagne Gange saavel af Indenrigsministeren som af Justitsministeren udtalt, at forinden vedkommende Autoritet har erklæret, at en Epidemi er tilstede, indtræder ikke denne Lovs Bestemmelser. — Jeg maa give den ærede Taler Ret i hvad han yttrede med Hensyn til Lovudkastets § 3, at Loven tildeels vil blive virksom eller rettere sagt, mindre virksom, indtil der bliver en Physicus paa hvert Sted, hvor Amtmænd boe. Man har imidlertid, saaledes som ogsaa i Motiverne udtalt, fundet, at det vilde medføre en for stor Udgift strax at faae dette Forhold ordnet. Ministeriet har navnlig tænkt sig en Ordning, hvorved Udgiften ikke bliver saa stor; man har nemlig tænkt sig, at paa de Steder, hvor der blev en Physicus, kunde en Districtslægepost inddrages, eller man kunde søge at fordele Lægeposterne paa en anden Maade, saaledes at man fik en Physicus i hvert Amt. Ministeriet har allerede været opmærksomt paa denne Mangel i Loven, og da Sundhedscollegiet har udtalt, at Lovens Dilem med fyldestgøres, naar det nuværende Antal Physici bliver forøget med tre, saa har Ministeriet troet at kunne foreløbig berolige sig ved denne Ordning. Saaledes som det ogsaa i Motiverne er udtalt, skulle de to af disse tre

nye Physici ansættes i Jylland og den tredje i Sjælland. Kunde der imidlertid findes en anden Ordning, som kunde være tilfredsstillende, indtil der blev ansat en saadan Physicus i hvert Amt, saa vilde Ministeriet vistnok Intet have at erindre mod, at Loven overensstemmende hermed undergaaer en Forandring. — Den ærede Taler har dernæst ogsaa gjort opmærksom paa den Deel af Lovudkastet, som efter hvad jeg allerede erkjendte, da Sagen blev forelagt, var den svageste Deel deraf, det var nemlig paa den ene Side at staffe Sundhedscommissionerne en saadan Myndighed, at de kunne virke paa en tilfredsstillende Maade, og paa den anden Side at begrænse deres Myndighed saaledes, at deres Handlemaade ikke fik Udseende af Vilkaarlighed. Jeg erklærede allerede ved Sagens Forelæggelse, at ad Lovgivningens Bet har Ministeriet ikke seet sig istand til at ordne Sagen anderledes, end skeet er. Da Sundhedspolitilovgivningen er saa mangelfuld, og en Sundhedspolitilov vanskelig lader sig udarbejde uden efter nogen Lids Erfaring, uden at man har seet, hvorledes den Institution, som man her ønsker at indstifte, har virket, har man anseet det for nødvendigt at indrømme Sundhedspolitiet en saadan Myndighed, som er tillagt det ved Loven, og søge Begrænsningen deels i den Maade, hvorpaa Sundhedscommissionerne ere sammensatte, og deels i den Instruction, som det er paatænkt af Ministeriet at lade udarbejde.

Naar den ærede Taler har ønsket, at Ministeriet ved et Par Træk vilde antyde Indholdet af en saadan Instruction, saa maa jeg tilstaae, at Ministeriet ikke har nærmere tænkt sig, hvorledes en saadan Instruction skulde lyde. J